

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/40/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714200790
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6714200790.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, proti odporcovi L. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXXX/XX, XXX XX A., za účasti vedľajšieho účastníka OZ právna pomoc spotrebiteľom, IČO: 42247268, Sofijská 13, Košice, zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklušom advokátom, Stará Baštová 2, 040 01 Košice, o zaplatenie 1.002,73 € s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 27. 05. 2015, č. k.: 7 C/97/2014-78, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku o povinnosti navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania **p o t v r d z u j e**.

Vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd návrh zamietol, navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť na účet vedľajšieho účastníka trovy konania vo výške 138,90 € do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ návrhom na začatie konania žiadal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 1.002,73 € ako nároku, ktorý vznikol na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 20. 01. 2009. Odporca žiadal návrh zamietnuť. Zástupca vedľajšieho účastníka žiadal návrh zamietnuť.

Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere nebola uzavretá v zákonom predpísanej forme, neboli dodržané ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a takáto zmluva je neplatná. Nárok by vznikol navrhovateľovi len na tú časť plnenia, ktorú poskytol v skutočnosti odporcovi, pričom navrhovateľ poskytol odporcovi úver vo výške 1.128,59 €, tento zaplatil sumu 3.339,47 €, teda zaplatil viac, než na čo vznikol navrhovateľovi nárok. Súd preto návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., keď právo na náhradu trov konania vzniklo účastníkovi, ktorý mal v konaní úspech. Odporca si náhradu trov konania neuplatnil, právo na náhradu trov konania vzniklo zástupcovi vedľajšieho účastníka, nakoľko v konaní bol úspešný.

Proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ proti výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi. Napadnutý výrok žiadal zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi neprizná náhradu trov právneho zastúpenia. Ako odvolací dôvod uviedol ustanovenie § 205 ods. 2 písm. a), d), f) O. s. p.

Poukázal na to, že v sporovom konaní sa náhrada trov konania spravuje primárne zásadou úspechu, z ktorej pri posúdení vychádzal aj súd. Z hľadiska výsledku konania vedľajší účastník nemá vo vzťahu

k úspechu či neúspechu v tomto konaní žiadny vzťah, z rozhodnutia vo veci samej mu neplynie žiadne právo, či nárok, ani nie je a nebol povinným na plnenie spoločne s odporcom. Ustanovenie § 9 ods. 4 O. s. p. prvá veta neznamená vytvorenie ďalšieho plnohodnotného účastníka v konaní, ale predstavuje len právny rámec postavenia vedľajšieho účastníka z hľadiska dôvodu, pre ktorý tento do konania vstupuje. To je účel priznania procesných práv vedľajšiemu účastníkovi. Preto nie je možné aplikovať zásadu úspechu v tomto konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania na vedľajšieho účastníka, lebo ten vo veci samej úspech alebo neúspech v tomto konaní nemal. Postavenie vedľajšieho účastníka za rozhodnutím vo veci samej nezmenilo.

Namietal nesprávne vyhodnotenie účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Zdôraznil, že nenapáda otázku samotného právneho zastúpenia, práve účelnosť nákladov na toto zastúpenie a nepreskúmateľnosť aplikácie zákonného ustanovenia, na základe ktorého súd rozhodol o povinnosti na náhradu trov konania. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2014, sp. zn.: 6 M Cdo 9/2013, pričom tvrdil, že rozhodnutie o priznaní náhrady právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka je nedôvodné a nezákonné. Je v rozpore s účelom právnej úpravy, aby táto umožňovala do konaní vstup subjektu, ktorý nie je reálne schopný vykonávať svoje činnosti. tak tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6 M Cdo/5/2013.

Namietal, že súd nezákonne priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov aj preto, že tento subjekt ani nemá procesné postavenie vedľajšieho účastníka, nakoľko nepredložil súhlas odporcu s účasťou v konaní. Pritom poukázal na ustanovenie § 93 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014, ktoré síce výslovne neupravovalo požiadavku na súhlas s účasťou vedľajšieho účastníka, avšak najvyšší súd v rozhodnutí R 62/2014 skonštatoval, potrebu vyjadrenia súhlasu vedľajšieho účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka na jeho strane.

S účinnosťou od 01. 01. 2015 bola na základe zák. č. 353 /2014 Z. z. do textu O. s. p. prevzatá podmienka, ktorú právna prax už predtým formulovala. Zákonodarca výslovne stanovil požiadavku preukázania súhlasu už spolu s oznámením o vstupe vedľajšieho účastníka do konania.

Pretože účasť vedľajšieho účastníka v konaní považoval za nezákonnú, potom ani priznanie náhrady trov zastúpenia nemôže mať oporu v zákone.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril vedľajší účastník. Rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti žiadal potvrdiť ako vecne správny.

Poukázal na to, že vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania zastúpeného advokátom v tejto právnej veci bolo konkrétne, účelné a účinné, ktoré pozitívne ovplyvnilo rozhodnutie súdu v prospech odporcu. Vedľajší účastník bol v kontakte s odporcom, ktorý súhlasil s účasťou vedľajšieho účastníka konania na jeho strane a požiadal ich o vyjadrenie k návrhu na začatie konania.

K účelnosti trov uviedol, že vedľajší účastník má principiálne právo na náhradu trov konania. Účelnosť úkonov právnej služby je možné posudzovať iba cez objektívne kritériá, teda či v konečnom dôsledku úkon právnej služby bol spôsobilý pozitívne v prospech účastníka ovplyvniť rozhodnutie súdu. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná iba v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci boli zbytočné.

Početnosť spotrebiteľských vecí navrhovateľa s obdobným skutkovým a právnym základom pojednávaných vecí determinoval svojím postupom výlučne navrhovateľ, keď hromadne žaluje formulárovými návrhmi spotrebiteľov žijúcich často na hranici existenčného minima. Advokátovi nemôže byť na ujmu postup, ak z formálnej stránky upravuje každé svoje podanie podobne a taktiež mu nemôže byť na ujmu, keď na podobnú situáciu používa podobnú, prípadne aj identickú právnu argumentáciu, nakoľko treba mať na zreteli, že príprava vzoru právnej argumentácie si vyžaduje taktiež odbornú znalosť a čas na prípravu. Navrhovateľ taktiež využil právo nechať sa zastúpiť advokátom, ktorý si uplatňuje rovnako trovy právneho zastúpenia.

Poukázal zároveň na legislatívu Európskej únie, a to na Zmluvu o fungovaní EÚ, kde v článku 169 ods. 1 sa uvádza, že únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany

spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. Taktiež poukázal na článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je nepochybné, že vedľajší účastník je riadnym účastníkom, teda má právo si zvoliť na zastupovanie advokáta od začiatku konania, nie iba podľa náročnosti prípadu. Ak by mal súd prijať argumentáciu navrhovateľa, tak potom vzhľadom na jeho nepochybne profesionálne vymáhanie pohľadávok by sa malo to isté pravidlo aplikovať na jeho samotného a aj úkony právneho zástupcu navrhovateľa, pretože sú podávané hromadne a rutinne.

K odvolaniu sa vyjadril aj odporca, ktorý uviedol, že súhlasí s rozsudkom prvostupňového súdu, žiada ho potvrdiť a priznať vedľajšiemu účastníkovi trovy konania. Vedľajší účastník ho vo veci kontaktoval a požiadal ho, aby cestou svojho právneho zástupcu podal vyjadrenie k návrhu, preto odvolanie navrhovateľa považuje za zavádzajúce a nedôvodné. Záverom dodal, že je rád, že existuje Občianske združenie právna pomoc spotrebiteľom, ktoré háji práva spotrebiteľa, inak by sa bežný občan, ktorý nie je v právnych veciach znalý, len ťažko bránil žalobám podaným proti jeho osobe pred súdom.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

V zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. platí, že odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je v napadnutom výroku vecne správne, taktiež sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na doplnenie reagujúc na námietky odvolateľa uvedené v odvolaní dodáva nasledovné.

Odvolací súd poukazuje na článok 47 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Teda tak ako navrhovateľ má právo nechať sa zastúpiť právnym zástupcom, takisto každý iný účastník súdneho konania za rovnakých podmienok môže toto právo garantované ústavou využiť za podmienok, ktoré v danom prípade bližšie upravuje O. s. p.

V ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p. zákonodarca zvýšil ochranu spotrebiteľov, keď umožnil na strane spotrebiteľa ako vedľajšiemu účastníkovi zúčastniť sa konania takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, pričom takýmto predpisom je aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Z ustanovenia § 18 O. s. p. vyplýva, že účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie.

V zmysle ustanovenia § 24 O. s. p. účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí.

V zmysle § 25 ods. 1 O. s. p. ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta.

Z citovaných ustanovení teda vyplýva rovnaké právo každého účastníka, teda aj vedľajšieho účastníka nechať sa v konaní zastupovať, a to aj advokátskou kanceláriou, či advokátom. Zo žiadneho ustanovenia nevyplyva, že by takéto právo vedľajší účastník nemal.

Odvolací súd poukazuje na princíp "rovnosti zbraní", pričom navrhovateľ využil zákonné právo a je zastúpený advokátskou kanceláriou, avšak toto právo upiera vedľajšiemu účastníkovi, poukazujúc na to, že takéto trovy nie sú účelné a mal by si ich vedľajší účastník hradiť zo svojho. Pre takýto záver nie je žiaden rozumný dôvod, keď tento názor je v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami. Z argumentácie navrhovateľa možno nadobudnúť dojem, že navrhovateľ chce pre seba získať výhodnejšie postavenie v konaní, keď je zastúpený advokátom, pričom argumentuje tým, že vedľajší účastník

je združením založeným za účelom ochrany spotrebiteľov a len združenie má právo v konaní tohto spotrebiteľa zastupovať. Odvolací súd však zdôrazňuje, že v danom prípade treba rozlišovať vzťah medzi navrhovateľom a odporcami a vzťah vedľajšieho účastníka k odporcom ako aj k jeho právu nechať sa zastúpiť v konaní advokátom. Zároveň treba poukázať aj na novelizované znenie ustanovenia § 137 O. s. p., keď O. s. p. pod trovy konania zahŕňa okrem iného aj náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného

Odvolací súd zároveň poukazuje na rozhodnutie, a to rozsudok Súdneho dvora zo dňa 22. 12. 2010 vo veci C-279/09, pričom odvolací súd z daného rozhodnutia vychádza a akceptuje ho. Aj napriek danému rozhodnutiu odvolací súd však zdôrazňuje, že vnútroštátne predpisy dostatočne upravujú právo vedľajšieho účastníka na zastúpenie a žiadnym logickým dôvodom nemožno vyvodiť, prečo by takéto právo vedľajšiemu účastníkovi, ktoré má rovnaké postavenie ako iní účastníci konania, nemalo byť priznané. Z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že takéto právo vedľajšieho účastníka by bolo vylúčené.

Postavenie vedľajšieho účastníka charakterizujú rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastníka, na stranu ktorého sa pripojil. Jeho postavenie je čiastočne obmedzené postavením účastníka, ktorý je dominus litis. V konaní nebol zistený ani výslovný nesúhlas spotrebiteľa s úkonmi vedľajšieho účastníka. Konanie vedľajšieho účastníka je tak na prospech odporcu.

Odvolací súd nezistil, že by vedľajší účastník uplatňoval trovy konania, ktoré by neboli účelné. Právna úprava neobsahuje žiadnu požiadavku „rozumnosti“, respektíve akúsi čiastočnú právnu pomoc. Rozhodnutie prvostupňového súdu o priznaní trov vedľajšiemu účastníkovi je dôvodné a zákonné, pretože vychádza z jednoznačnej právnej úpravy.

Odvolací súd neakceptoval ani námietku, že vedľajší účastník nemá toto k postavenie, pretože nepredložil súhlas odporcu s účasťou v konaní. Ust. § 93 O. s. p. nevyžaduje súhlas účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, ak podnet na vstup dal sám vedľajší účastník konania tak, ako to vykladá navrhovateľ. Pre vstup vedľajšieho účastníka do konania sa nevyžaduje súhlas. Vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 O. s. p. sa stáva účastníkom konania oznámením o vstupe do konania. Súd o jeho prípustnosti do konania nerozhoduje, v skutočnosti tak nemá možnosť ovplyvniť ani to, či vedľajší účastníka do konania vstúpi alebo nie. Túto možnosť na súd iba vtedy, ak účastník konania namieta vstup vedľajšieho účastníka do konania.

Základný predpoklad uvádzaný navrhovateľom preto neobstoí, súd nebol povinný zaoberať sa otázkou súhlasu hlavného účastníka. Účasť vedľajšieho účastníka v tomto konaní je zákonná. Vedľajší účastník do konania vstúpil dňa 05. 05. 2014, teda v čase, kedy neplatila právna úprava platná od 01. 01. 2015. Súd sa v tom čase riadil platnou právnu úpravou, ktorá nebola sporná, k novele § 93 O. s. p. došlo predovšetkým z dôvodu veľkého množstva sporov, dokonca opakovaného vstupu niekoľkých vedľajších účastníkov do jedného konania, kedy v podstate ani jeden nekontaktoval hlavného účastníka, z čoho súdu často nemohli dôjsť k iným záverom, ako tým, že daným združeniam išlo skôr o trovy konania, ako o ochranu práv účastníkov. Tomu totiž zodpovedali aj všeobecné námietky. Nebolo tomu však vždy, pričom viaceré združenia aktívne a konkrétne argumentovali v prospech účastníka, spotrebiteľa, teda naplnil účel svojho poslania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p., keď v odvolacom konaní bol úspešný vedľajší účastník, preto by mu patrila náhrada trov odvolacieho konania, návrh na náhradu trov nepodal, preto mu ich súd nepriznal.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.